

reent materielle Interesser eller en bestemt ydre Virksomhed, der tilveiebragtes ved en saadan almindelig Lovbestemmelse som oftest et Skin istedetfor Virkelighed, Noget, som hyppigt har vist sig i kirkelige Forhold, og hvorfor jeg maa tilstaae, jeg nærer stor Frygt. Jeg troer, at det maa erkendes fuldkommen rigtigt, at Dannelsen af slige Menighedsraad kun gaaer for sig efterhaanden, som det viser sig, at der hos Menighederne er den virkelige Interesse for Sagen, som skal bære dem og give dem Fremgang. Naar jeg nu har tilladt mig at henvende mig til Rigsdagen med Forslag, om at tage denne temmelig ringe og ubetydelige Bestemmelse, at Bestyrelsen af den her omhandlede Kasse skulde gaae over til Menighedsraad, hvor disse ere oprettede, forekommer det mig klart, at der paa ingen Maade der ved er givet disse Menighedsraad nogen Sanctioen som et Led i en kirkelig Forsatning. Det er ganske vist, at, naar Spørgsmaalet herom fremkommer, maa ogsaa, hvis Menighedsraadene skulle drages med ind deri, det Spørgsmaal komme frem, hvorvidt de, saaledes som de ere blevne til, kunne erkendes for tilstedelige, og hvorvidt det maatte ansees nødvendigt at give disse Raad en saadan Betydning i en eventuel kirkelig Forsatning; men herom er der nu aldeles intet Spørgsmaal. Hvad der har foranlediget mig til at fremkomme med Lovforslaget, er tydeligt udtalt i de Loven af 8de Marts 1856 ledsagende Motiver, hvorefter Forslagsstilleren ansaae det ønskeligt, at de reent frivillige Bidrag til Fattighøjsen overlodes til Menighedens Bestyrelse, og hvorefter man endogsaa fra flere Steder var fremkommet med Andragende om, at Saadant maatte skee. Lovforslaget er altsaa i saa fuldkommen Overensstemmelse med den til Grund for Loven 8de Marts 1856 liggende Tanke, at jeg ikke havde ventet Indvendinger reiste mod den. Det er vistnok rigtigt at søge Garantier, hvor der er Trang til dem; men jeg troer ogsaa, man kan drive Scrupulositeten for vidt, og naar Taler er om en saadan Fattighøjs, væsentligt bygget paa frivillige kirkelige Gaver, forekommer det mig egentligt ikke at være Betænkelse ved at overlade Bestyrelsen deraf til en Samling af Mænd,

bestaaende af Stedets Præst og enkelte Medlemmer af Menigheden; hvad enten nu deres Tal er større eller mindre, og hvad enten de ere directe valgte af Menigheden selv eller ifølge Overenskomst tilkaldte af Præsten. Jeg kan derfor ikke see, at der skulde være den mindste Betænkelse ved at gaae ind paa Forslaget, og jeg kan ikke Andet end ønske, at det ærede Thing vil gjøre dette, da det naturligt er mig af Interesse, at ethvert Middel, der passende kan benyttes, er tilstede for at virke til Dannelsen af Menighedsraad: ad den Veie, jeg vedbliver at ansee for den rette.

Groofs: Jeg havde ventet, at Lovforslaget var gaaet igennem uden Discussion; men da dette ikke er Tilfældet, skal jeg tillade mig en Bemærkning. Jeg troer vist, det er aldeles rigtigt, at „de Fattiges Kasse“ bestyres af vedkommende Sognepræst i Forbindelse med Menighedsraad, hvor disse have; men naar der i de af den høitærede Cultusminister nys paaberaabte Motiver argumenteres fra, at Loben vil bidrage til Menighedsraads Oprettelse, da formener jeg, at dette, naar det henstaaer uimodsagt, let kan antages at forudsætte en større Erkendelse fra Thingets Side af Menighedsraads Duffelighed, end der berettiget kan siges at være tilstede. Jeg finder imidlertid ingenlunde, at man desformedelst bør lade Lovudkastet falde, hvorimod jeg troer, at det bør udtales, at der i Thingets Betagelse af Loven ikke ubetinget maa søges en stikende Autorisation af Menighedsraad.

Bloch: Det er mig kjær ved min Udtalelse at have foranlediget den ærede Viceformand til at udtale sig med større Bestemthed, end da han først havde Ordet. Det har derved vist sig rigtigt, hvad jeg gik ud fra, at hans Angreb mod dette Lovforslag har en dybere Grund, at det staaer i Forbindelse med en Række af Betæneligheder, der have reist sig med Hensyn til Ministerens forberedende Foranstaltninger med en eventuel Kirkeforsatning for Die. Naar den samme ærede Taler har tilladt sig at bruge det ikke smukke og vistnok heller ikke berettigede Udtryk, at Geistligheden „med Graadighed“ har grebet den